Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 684/92

af 16. marts 1992

om fælles regler for international personbefordring med bus

(EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets forordning (EF) nr. 11/98 af 11. december 1997	L 4	1	8.1.1998
►**M2**	Rådets forordning (EF) nr. 1791/2006 af 20. november 2006	L 363	1	20.12.2006

Ændret ved:

►**A1**	Akt vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union	L 236	33	23.9.2003

▼B

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 684/92

af 16. marts 1992

om fælles regler for international personbefordring med bus

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 75,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Traktatens artikel 75, stk. 1, litra a), skal der som led i den fælles transportpolitik bl.a. fastsættes fælles regler for international personbefordring ad landevej;

sådanne regler er fastsat ved forordning nr. 117/66/EØF ([4]), forordning (EØF) nr. 516/72 ([5]) og forordning (EØF) nr. 517/72 ([6]), og nærværende forordning anfægter ikke den grad af liberalisering, som er opnået ved nævnte forordninger;

fri bevægelighed for tjenesteydelser er et grundlæggende princip i den fælles transportpolitik og indebærer, at transportvirksomheder fra alle medlemsstaterne uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller hjemsted skal have adgang til de internationale transportmarkeder;

der bør på visse betingelser indføres en fleksibel ordning for pendulkørsel med indlogering, for speciel rutekørsel og for visse former for lejlighedsvis kørsel, således at markedets krav kan imødekommes;

rutekørsel og pendulkørsel uden indlogering bør fortsat kun kunne udføres på grundlag af tilladelser, men med visse ændringer, navnlig for så vidt angår fremgangsmåden for meddelelse af tilladelse;

det bør sikres, at Traktatens konkurrenceregler overholdes;

de administrative formaliteter bør lettes i videst muligt omfang, uden at kontrol- og straffeforanstaltninger, som kan sikre den korrekte anvendelse af denne forordning, dog opgives;

medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af denne forordning;

Kommissionen skal forelægge en rapport om anvendelse af denne forordning, og der bør på grundlag af denne rapport træffes afgørelse om eventuelle fremtidige foranstaltninger på området —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

([1]) EFT nr. C 120 af 6. 5. 1987, s. 9,
EFT nr. C 301 af 26. 11. 1988, s. 5, og
EFT nr. C 31 af 7. 2. 1989, s. 9.
([2]) EFT nr. C 94 af 11. 4. 1988, s. 126.
([3]) EFT nr. C 356 af 31. 12. 1987, s. 62.
([4]) EFT nr. 147 af 9. 8. 1966, s. 2688/66.
([5]) EFT nr. L 67 af 20. 3. 1972, s. 13. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2778/78 (EFT nr. L 333 af 30. 11. 1978, s. 4).
([6]) EFT nr. L 67 af 20. 3. 1972, s. 19. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1301/78 (EFT nr. L 158 af 16. 6. 1978, s. 1).

▼B

AFDELING I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på international personbefordring med bus på Fællesskabets område, som udføres for andres eller for egen regning af transportvirksomheder, der er etableret i en medlemsstat i overensstemmelse med denne stats lovgivning, med køretøjer, der er registreret i samme medlemsstat, og som ved deres indretning og udstyr er egnede og bestemt til at befordre mere end ni personer, føreren indbefattet, samt på tomkørsel i forbindelse med disse former for befordring.

Den omstændighed, at kørslen afbrydes af en strækning, der tilbagelægges med en anden transportform, eller hvor der skiftes køretøj, berører ikke anvendelsen af denne forordning.

2. I forbindelse med befordring fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt finder denne forordning anvendelse på den strækning, der tilbagelægges på optagnings- eller afsætningsmedlemsstatens område, så snart den nødvendige aftale mellem Fællesskabet og det pågældende tredjeland er indgået.

3. Indtil der er indgået aftaler mellem Fællesskabet og de pågældende tredjelande, berører denne forordning ikke bestemmelser vedrørende den i stk. 2 omhandlede transport, som henhører under bilaterale aftaler mellem en medlemsstat og de pågældende tredjelande. Medlemsstaterne bestræber sig dog på at justere disse aftaler med henblik på overholdelse af princippet om, at der ikke må ske forskelsbehandling af transportvirksomheder i Fællesskabet.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning anvendes følgende definitioner:

1. **Rutekørsel**

1.1. Ved rutekørsel forstås personbefordring efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved forud fastsatte stoppesteder. Rutekørsel kan benyttes af alle, uanset om der eventuelt skal foretages reservation.

▼M1

Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at driftsvilkårene for kørslen tilpasses.

▼B

1.2. Uanset hvem der organiserer befordringen, betragtes befordring af bestemte kategorier af passagerer, hvorved andre passagerer udelukkes, ligeledes som rutekørsel, såfremt den finder sted på de i nr. 1.1 anførte betingelser. Den pågældende befordring betegnes som »speciel rutekørsel«.

Speciel rutekørsel omfatter bl.a.:

a) befordring af arbejdstagere mellem bopæl og arbejde

b) befordring af skoleelever og studerende mellem bopæl og uddannelsesinstitution

c) befordring af militærpersonale og dets familie mellem oprindelsesstat og kaserneområde.

▼M1

_____

▼B

Det forhold, at den specielle kørsel tilrettelægges efter brugernes varierende behov, ændrer ikke dens karakter af rutekørsel.

1.3. Tilrettelæggelse af parallel eller midlertidig kørsel for samme passagerkreds som for den eksisterende rutekørsel, ►M1 ————— ◄samt den omstændighed, at den eksisterende rutekørsel foretages uden stop ved visse stoppesteder eller med stop ved yderligere stoppesteder, er underkastet de samme regler som den eksisterende rutekørsel.

▼M1

_____

▼B

3. **Lejlighedsvis kørsel**

▼M1

3.1. Ved lejlighedsvis kørsel forstås kørsel, der ikke svarer til definitionen af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, og som bl.a. er karakteriseret ved, at det er grupper, der er organiseret på initiativ af en ordregiver eller af transportvirksomheden selv, der befordres.

Udførelse af parallel eller midlertidig kørsel, der kan sammenlignes med eksisterende rutekørsel, og som tager sigte på samme passagerkreds, kræver tilladelse efter proceduren i afdeling II.

_____

▼B

3.3. Kørsel som omhandlet i nærværende nr. 3 mister ikke sin karakter af lejlighedsvis kørsel, fordi den foretages med en vis regelmæssighed.

3.4. Lejlighedsvis kørsel kan udføres af en gruppe transportvirksomheder, der handler på samme ordregivers vegne, og passagererne kan tage en forbindelse undervejs på et af medlemsstaternes områder med en anden transportvirksomhed fra samme gruppe.

Disse transportvirksomheders navne samt tilslutningspunkterne undervejs meddeles til vedkommende medlemsstaters kompetente myndigheder efter nærmere regler, som Kommissionen fastsætter ►M1 efter proceduren i artikel 16a ◄.

▼M1

4. **Personbefordring for egen regning**

Ved personbefordring for egen regning forstås personbefordring, som en fysisk eller juridisk person udfører uden gevinst for øje og i ikke-erhvervsmæssigt øjemed, forudsat

— at personbefordringen kun udgør en biaktivitet for denne fysiske eller juridiske person

— at de benyttede køretøjer er denne fysiske eller juridiske persons ejendom, er købt på afbetaling af denne eller er omfattet af en langvarig leasingaftale, og at de føres af et medlem af denne fysiske eller juridiske persons personale eller af den fysiske person selv.

▼B

Artikel 3

Fri udøvelse af befordringsvirksomhed

1. En transportvirksomhed, der udfører personbefordring for andres regning i henhold til artikel 1, kan udføre denne befordring, som defineret i artikel 2, uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller hjemsted, hvis den

▼M1

— i den medlemsstat, hvor den har hjemsted, har tilladelse til at udføre personbefordring med bus i form af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, eller lejlighedsvis kørsel

▼B

— opfylder betingelserne i fællesskabsbestemmelserne om adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport

— overholder bestemmelserne om trafiksikkerhed gældende for køretøjer og førere heraf.

2. En transportvirksomhed, der udfører personbefordring for egen regning i henhold til artikel 1, kan udføre befordring, som defineret i artikel 13, uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller hjemsted, hvis den:

— i den medlemsstat, hvor den har hjemsted, har tilladelse til at udføre personbefordring med bus på de betingelser for adgang til markedet, der er fastsat i national lovgivning

— overholder bestemmelserne om trafiksikkerhed gældende for køretøjer og førere heraf.

▼M1

Artikel 3a

EF-tilladelse

1. Transportvirksomheder, der opfylder kriterierne i artikel 3, stk. 1, skal med henblik på udførelse af international personbefordring med bus være i besiddelse af en EF-tilladelse, som er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemstedsmedlemsstaten efter modellen i bilaget.

2. De kompetente myndigheder i hjemstedsmedlemsstaten udsteder den originale EF-tilladelse til transportvirksomheden, som opbevarer originalen tillige med et antal bekræftede kopier svarende til det antal køretøjer til international personbefordring, virksomheden råder over, idet den enten ejer disse køretøjer, har købt dem på afbetaling eller har lejet eller leaset dem.

3. EF-tilladelsen udstedes i transportvirksomhedens navn. Denne kan ikke overdrage den til tredjemand. En bekræftet kopi af EF-tilladelsen skal befinde sig i køretøjet og på forlangende forevises kontrolpersonalet.

4. EF-tilladelsen udstedes for en periode på fem år, som kan forlænges.

5. EF-tilladelsen træder i stedet for det dokument, de kompetente myndigheder i hjemstedsmedlemsstaten har udstedt, som attesterer, at transportvirksomheden har adgang til markedet for international personbefordring ad vej.

6. Når der ansøges om EF-tilladelse, og derefter mindst hvert femte år, skal de kompetente myndigheder i hjemstedsmedlemsstaten kontrollere, om transportvirksomheden stadig opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1.

▼M1

7. Er betingelserne i artikel 3, stk. 1, ikke opfyldt, skal de kompetente myndigheder i hjemstedsmedlemsstaten ved en begrundet afgørelse afslå udstedelse eller fornyelse af EF-tilladelsen.

8. Medlemsstaterne garanterer, at en transportvirksomhed, der ansøger om eller har fået en EF-tilladelse, kan gøre indsigelse mod en afgørelse truffet af de kompetente myndigheder i hjemstedsmedlemsstaten om afslag på ansøgningen eller inddragelse af tilladelsen.

9. Medlemsstaterne underretter senest den 31. januar hvert år Kommissionen om antallet af transportvirksomheder med EF-tilladelse pr. 31. december det foregående år og antallet af bekræftede kopier svarende til køretøjer, som var i drift på denne dato.

10. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at EF-tilladelsen også skal gælde for udførelse af interne transporter.

Artikel 4

Adgang til markedet

1. Der kræves ikke tilladelse til lejlighedsvis kørsel efter artikel 2, nr. 3.1.

2. Der kræves ikke tilladelse til speciel rutekørsel efter artikel 2, nr. 1.2, såfremt sådan kørsel er omfattet af en aftale mellem tilrettelæggeren og transportvirksomheden.

3. Der kræves ikke tilladelse til tomkørsel med køretøjer i forbindelse med kørsel som nævnt i stk. 1 og 2.

4. Til rutekørsel efter artikel 2, nr. 1.1, første afsnit, og til speciel rutekørsel, der ikke er omfattet af en aftale mellem tilrettelæggeren og transportvirksomheden, kræves der tilladelse i overensstemmelse med artikel 5-10.

5. Ordningen for befordring for egen regning er fastlagt i artikel 13.

▼B

AFDELING II

▼M1

RUTEKØRSEL, DER KRÆVER TILLADELSE

▼B

Artikel 5

Tilladelsens art

1. Tilladelsen udstedes i transportvirksomhedens navn og kan ikke overdrages. Den virksomhed, der har fået tilladelsen, kan dog med den i artikel 6, stk. 1, nævnte myndigheds samtykke udføre befordringen gennem en underleverandør. I så fald angives navnet på sidstnævnte virksomhed og dens rolle som underleverandør på tilladelsen. Underleverandøren skal opfylde kravene i artikel 3, stk. 1.

►M1 Udføres rutekørsel af flere virksomheder i forening, udstedes tilladelsen i alle de deltagende virksomheders navn. ◄ Den udleveres til den ledende virksomhed med kopi til de øvrige virksomheder. Navnene på samtlige virksomheder angives på tilladelsen.

►M1 2. Tilladelserne gælder højst fem år. ◄ Der kan fastsættes en kortere gyldighedsperiode enten på anmodning af ansøgeren, eller efter fælles overenskomst mellem de kompetente

▼B

myndigheder i de medlemsstater, på hvis område passagerer tages op eller sættes af.

3. Tilladelserne skal indeholde følgende oplysninger:

a) kørslens art

b) ruten, navnlig afgangs- og bestemmelsessted

c) tilladelsens gyldighedsperiode

▼M1

d) stoppesteder og køreplaner.

▼B

4. Tilladelserne skal svare til en model, der er fastlagt af Kommissionen ►M1 efter proceduren i artikel 16a ◄.

▼M1

5. Tilladelsen giver transportvirksomheden eller -virksomhederne ret til at udføre rutekørsel i alle de medlemsstater, hvis område ruten passerer.

6. En rutekørselsvirksomhed kan midlertidigt og i særlige situationer benytte ekstra køretøjer.

Transportvirksomheden skal i så fald påse, at følgende dokumenter befinder sig i køretøjet:

— en kopi af tilladelsen til rutekørsel

— en kopi af den aftale, der er indgået mellem rutekørselsvirksomheden og den virksomhed, der stiller ekstra køretøjer til rådighed, eller et tilsvarende dokument

— en bekræftet kopi af den EF-tilladelse, der er udstedt til rutekørselsvirksomheden.

▼B

Artikel 6

Indgivelse af ansøgning om tilladelse

▼M1

1. Ansøgningen om tilladelse til rutekørsel indgives til den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område afgangspunktet er beliggende, i det følgende benævnt »den tilladelsesudstedende myndighed«. Ved afgangspunkt forstås en af rutens endestationer.

▼B

2. Ansøgningerne skal svare til en model, der er fastlagt af Kommissionen ►M1 efter proceduren i artikel 16a ◄.

▼M1

3. Ansøgeren giver til støtte for sin ansøgning om tilladelse alle yderligere oplysninger, som han skønner relevante, eller som den tilladelsesudstedende myndighed anmoder om, herunder bl.a. en plan for driften, således at det kan kontrolleres, at EF-bestemmelserne om køre- og hviletid overholdes, samt en kopi af EF-tilladelsen til international personbefordring for fremmed regning, jf. artikel 3a.

Artikel 7

Procedure for udstedelse af tilladelser

1. Tilladelsen udstedes efter aftale med de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, på hvis område passagerer tages op eller sættes af. Den tilladelsesudstedende myndighed sender de

▼M1

nævnte myndigheder og de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvis område gennemkøres, uden at passagerer tages op eller sættes af, en kopi af ansøgningen samt af eventuelle andre relevante dokumenter og anfører sin egen vurdering.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, der er blevet anmodet om at give deres samtykke, meddeler den tilladelsesudstedende myndighed deres afgørelse i løbet af to måneder. Denne frist løber fra den dato for modtagelse af anmodningen, som er anført i modtagelsesbeviset. Har den tilladelsesudstedende myndighed ikke modtaget svar inden for nævnte frist, anses de pågældende myndigheder for at have givet deres samtykke, hvorefter den tilladelsesudstedende myndighed udsteder tilladelsen.

Myndighederne i de medlemsstater, hvis område gennemkøres, uden at passagerer tages op eller sættes af, kan meddele den tilladelsesudstedende myndighed deres bemærkninger inden for den i første afsnit fastsatte frist.

3. Den tilladelsesudstedende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen inden fire måneder efter datoen for transportvirksomhedens indgivelse af den, jf. dog stk. 7 og 8.

4. Tilladelse gives, medmindre:

a) ansøgeren ikke er i stand til at udføre den kørsel, der ansøges om tilladelse til, med køretøjer, han råder helt over

b) ansøgeren tidligere har overtrådt nationale eller internationale regler om vejtransport, herunder navnlig betingelser og krav i forbindelse med en tilladelse til at udføre international personbefordring, eller har begået alvorlige overtrædelser af bestemmelserne om trafiksikkerhed, især vedrørende køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid

c) betingelserne for udstedelse af tilladelse ikke er opfyldt i forbindelse med en ansøgning om fornyelse af en tilladelse

d) det påvises, at den kørsel, der ansøges om tilladelse til, direkte vil kunne true en virksomhed, der udfører rutekørsel, som der allerede er givet tilladelse til, bortset fra det tilfælde, hvor den pågældende rutekørsel kun udføres af en enkelt transportvirksomhed eller gruppe af transportvirksomheder

e) det viser sig, at der kun ansøges om tilladelse til at udføre de mest indbringende af de kørselsformer, der findes på de pågældende forbindelser

f) en medlemsstat på grundlag af en detaljeret analyse fastslår, at den pågældende kørsel i alvorlig grad vil true levedygtigheden af tilsvarende jernbanekørsel på de pågældende direkte forbindelser. Enhver afgørelse i henhold til denne bestemmelse skal meddeles de pågældende transportvirksomheder med en begrundelse.

   Fra den 1. januar 2000 kan en medlemsstat, såfremt en eksisterende international buskørsel i alvorlig grad truer levedygtigheden af en tilsvarende jernbanekørsel på de pågældende direkte forbindelser, med Kommissionens godkendelse suspendere eller inddrage tilladelsen til den internationale buskørsel med seks måneders varsel til transportvirksomheden.

Den omstændighed, at en transportvirksomhed tilbyder priser, der er lavere end de priser, som andre vejtransportvirksomheder tilbyder, eller den omstændighed, at andre vejtransportvirksomheder allerede udfører kørsel på den pågældende forbindelse, kan ikke i sig selv begrunde, at ansøgningen afslås.

5. Den tilladelsesudstedende myndighed samt de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, som medvirker i proceduren

▼M1

for indgåelse af den i stk. 1 nævnte aftale, kan kun afslå ansøgninger af grunde, der er forenelige med denne forordning.

6. Lykkes det ikke at indgå den i stk. 1 nævnte aftale, kan sagen forelægges for Kommissionen inden for fem måneder regnet fra datoen for transportvirksomhedens indgivelse af anmodningen.

7. Efter at have hørt de berørte medlemsstater træffer Kommissionen inden ti uger en afgørelse, som får virkning tredive dage efter, at den er meddelt de berørte medlemsstater.

8. Kommissionens afgørelse er gyldig, indtil der indgås en aftale mellem de berørte medlemsstater.

9. Når proceduren i denne artikel er afsluttet, giver den tilladelsesudstedende myndighed alle de i stk. 1 nævnte myndigheder meddelelse herom og sender dem eventuelt en kopi af tilladelsen; de kompetente myndigheder i transitmedlemsstaterne kan give afkald på denne meddelelse.

▼B

Artikel 8

Udstedelse og fornyelse af tilladelse

1. Når proceduren i artikel 7 er afsluttet, giver den tilladelsesudstedende myndighed tilladelse eller afslår ansøgningen formelt.

2. Afslag på en ansøgning skal begrundes. Medlemsstaterne sikrer, at transportvirksomhederne har mulighed for at forsvare deres interesser, hvis deres ansøgning afslås.

3. Artikel 7 finder tilsvarende anvendelse på ansøgninger om fornyelse af en tilladelse eller om ændring af de betingelser, hvorunder den pågældende kørsel skal udføres.

I tilfælde af en mindre ændring af betingelserne for kørslen, navnlig tilpasning af ►M1 intervaller, ◄ takster og køreplan, er det tilstrækkeligt, at den tilladelsesudstedende myndighed meddeler de øvrige berørte medlemsstater disse oplysninger.

De berørte medlemsstater kan desuden aftale, at den tilladelsesudstedende myndighed på egen hånd kan træffe beslutning om ændring af betingelserne for kørslen.

Artikel 9

Tilladelsens ophør

1. En tilladelse til rutekørsel ophører ved gyldighedsperiodens udløb eller tre måneder efter, at den tilladelsesudstedende myndighed fra indehaveren af tilladelsen har modtaget meddelelse om, at han agter at ophøre med at drive ruten, jf. dog artikel 14 i forordning (EØF) nr. 1191/69 ([1]). Meddelelsen skal begrundes.

2. Bortfalder transportbehovet, nedsættes fristen i stk. 1 til en måned.

3. Den tilladelsesudstedende myndighed underretter de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater om tilladelsens ophør.

▼M1

———————

([1]) Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje (EFT nr. L 156 af 28. 6. 1969, s. 1). Forordningen er senest ændret forordning (EØF) nr. 1893/91 (EFT nr. L 169 af 29. 6. 1991, s. 1).

▼B

5. Indehaveren af tilladelsen skal ved passende bekendtgørelse og med en måneds varsel underrette brugerne om, at kørslen indstilles.

Artikel 10

Transportvirksomhedernes forpligtelser

1. En transportvirksomhed, der udfører rutekørsel, skal, undtagen i tilfælde af force majeure og indtil tilladelsesperiodens udløb, træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at befordringen opfylder kravene med hensyn til kontinuitet, regelmæssighed og kapacitet samt de øvrige vilkår, som er fastsat af den kompetente myndighed i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3.

2. Transportvirksomheden skal bekendtgøre rute, stoppesteder, køreplan, takster og de øvrige vilkår for driften, i det omfang disse ikke er fastsat i lovgivningen, således at oplysningerne er let tilgængelige for alle brugere.

3. Med forbehold af forordning (EØF) nr. 1191/69 kan de berørte medlemsstater, efter fælles overenskomst og efter aftale med tilladelsens indehaver, ændre vilkårene for driften af en rute.

AFDELING III

▼M1

LEJLIGHEDSVIS KØRSEL OG ANDEN KØRSEL, DER IKKE KRÆVER TILLADELSE

Artikel 11

Kørselsblad

1. De former for kørsel, der er nævnt i artikel 4, stk. 1, udføres i henhold til et kørselsblad.

2. Transportvirksomheder, der udfører lejlighedsvis kørsel, skal udfylde et kørselsblad inden hver tur.

3. Kørselsbladet skal mindst indeholde følgende oplysninger:

a) kørslens art

b) hovedruten

c) den eller de berørte transportvirksomheder.

4. Kørselsbladshæfterne udleveres af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden har hjemsted, eller af et andet af disse myndigheder udpeget organ.

5. Kommissionen fastlægger efter proceduren i artikel 16a en model for kørselsbladet samt de nærmere bestemmelser for anvendelsen af det.

▼B

Artikel 12

Lokale udflugter

I forbindelse med ►M1 ——————— ◄ international lejlighedsvis kørsel kan en transportvirksomhed udføre lejlighedsvis kørsel (lokale udflugter) i en anden medlemsstat end den, hvori den har hjemsted.

Denne kørsel skal foregå med passagerer, som ikke har bopæl i den pågældende stat, og som forudgående er blevet befordret af samme

▼B

transportvirksomhed i en af de i stk. 1 nævnte former for international kørsel, og skal foretages med samme køretøj eller et køretøj fra samme transportvirksomhed eller gruppe af transportvirksomheder.

AFDELING IV

BEFORDRING FOR EGEN REGNING

Artikel 13

1. Befordring ad vej for egen regning som defineret i artikel 2, nr. 4, er fritaget for enhver ordning med tilladelser og er underkastet en ordning med attester.

▼M1

_____

▼B

3. De i stk. 1 omhandlede attester udstedes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor køretøjet er registreret, og gælder for hele strækningen, herunder transitstrækningen.

De skal svare til en model, der er fastlagt af Kommissionen ►M1 efter proceduren i artikel 16a ◄.

AFDELING V

KONTROL OG SANKTIONER

Artikel 14

Rejsehjemmel

1. Passagerer, som benytter rutekørsel ►M1 ———— ◄, med undtagelse af speciel rutekørsel, skal under hele turen medføre en individuel eller kollektiv rejsehjemmel med angivelse af:

— afgangs- og bestemmelsessted, og i givet fald om der er tale om en returbillet

— rejsehjemlens gyldighedsperiode

▼M1

— takst.

▼B

2. Den i stk. 1 omhandlede rejsehjemmel forevises på forlangende for enhver hertil bemyndiget kontrollør.

Artikel 15

Kontrol under befordringen og i virksomhederne

1. Tilladelsen eller kontroldokumentet medføres i køretøjet og forevises på forlangende for enhver bemyndiget kontrollør.

I de i artikel 4, stk. 2, nævnte tilfælde erstatter kontrakten eller en bekræftet kopi heraf kontroldokumentet.

2. Transportvirksomheder, der udfører international personbefordring med bus, skal tillade kontrol med henblik på at sikre, at driften udføres forskriftsmæssigt, særlig med hensyn til køre- og hviletider. Som led i gennemførelsen af denne forordning er kontrollørerne bemyndiget til:

▼B

a) at kontrollere bøger og andre dokumenter vedrørende virksomhedens drift

b) at tage kopier eller uddrag af bøger og dokumenter på stedet

c) at få adgang til alle virksomhedens kontorer, anlæg og køretøjer

d) at få udleveret alle oplysninger, der findes i bøger, dokumenter og databanker.

▼M1

Artikel 16

Sanktioner og gensidig assistance

1. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden har hjemsted, inddrager den i artikel 3a omhandlede EF-tilladelse, hvis indehaveren:

— ikke længere opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1

— har givet urigtige oplysninger i forbindelse med udstedelsen af EF-tilladelsen.

2. Den tilladelsesudstedende myndighed inddrager tilladelsen, hvis indehaveren ikke længere opfylder de betingelser, der har været bestemmende for udstedelsen af tilladelsen i medfør af denne forordning, og navnlig hvis den medlemsstat, hvor transportvirksomheden har hjemsted, fremsætter anmodning herom. Den tilladelsesudstedende myndighed underretter omgående de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat herom.

3. Ved en alvorlig overtrædelse eller gentagne tilfælde af mindre overtrædelser af bestemmelserne om personbefordring og trafiksikkerhed, navnlig for så vidt angår køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid samt udførelse uden tilladelse af parallel eller midlertidig kørsel, jf. artikel 2, nr. 1.3, kan de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den transportvirksomhed, der har begået overtrædelsen, har hjemsted, blandt andet tage skridt til inddragelse af EF-tilladelsen eller midlertidig og/eller delvis inddragelse af de bekræftede kopier af EF-tilladelsen.

Hvilke sanktioner der anvendes, afhænger af, hvor grov en overtrædelse indehaveren af en EF-tilladelse har begået, og af, hvor mange bekræftede kopier indehaveren har vedrørende international personbefordring.

4. Medlemsstaternes kompetente myndigheder forbyder på deres område en transportvirksomhed at udføre international personbefordring i henhold til denne forordning, hvis virksomheden gentagne gange har begået alvorlige overtrædelser af bestemmelserne om trafiksikkerhed, især vedrørende køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid. De underretter omgående de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat herom.

5. Medlemsstaterne giver på anmodning hinanden enhver relevant oplysning, som de er i besiddelse af, om:

— overtrædelser af denne forordning og af andre fællesskabsregler om international personbefordring med bus, der er begået på deres område af en transportvirksomhed fra en anden medlemsstat, samt om iværksatte sanktioner

— sanktioner, der er iværksat over for nationale transportvirksomheder for overtrædelser begået på en anden medlemsstats område.

▼M1

Artikel 16a

Når der henvises til proceduren i denne artikel, bistås Kommissionen af det rådgivende udvalg, der er nedsat ved Rådets forordning (EF) nr. 12/98 af 11. december 1997 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre personbefordring ad vej i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende ([1]), og som har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget spørgsmålet haster, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i protokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvordan den har taget hensyn til dets udtalelse.

▼B

AFDELING VI

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Overgangsbestemmelser

Tilladelser til kørsel, som allerede er givet på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden, gælder fortsat indtil deres udløb, for så vidt der kræves tilladelse for den pågældende kørsel.

Artikel 18

Aftaler mellem medlemsstater

1. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale og multilaterale aftaler med henblik på større liberalisering af den virksomhed, der er omfattet af denne forordning, navnlig for så vidt angår ordningen med tilladelser og forenklingen af eller fritagelsen for kontroldokumenter.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om aftaler, der indgås i henhold til stk. 1.

Artikel 19

Gennemførelse

Medlemsstaterne træffer inden den 1. juni 1992 og efter høring af Kommissionen de foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelse af denne forordning, og meddeler disse til Kommissionen.

▼M1

Medlemsstaterne træffer navnlig foranstaltninger vedrørende midler til kontrol samt sanktioner ved overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse sanktioner iværksættes. Sanktionerne skal være

([1]) EFT nr. L 4 af 8. 1. 1998, s. 10.

▼M1

effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse foranstaltninger senest tolv måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden og så hurtigt som muligt om eventuelle ændringer. De sikrer, at alle sådanne foranstaltninger gennemføres uden forskelsbehandling på grund af transportvirksomhedens nationalitet eller hjemsted.

▼B

Artikel 20

Rapport og forslag fra Kommissionen

1. Kommissionen aflægger rapport til Rådet inden den 1. juli 1995 om gennemførelsen af denne forordning. Inden den 1. januar 1996 forelægger den Rådet et forslag til forordning om forenkling af procedurerne, herunder — afhængigt af rapportens konklusioner — afskaffelse af tilladelserne.

2. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal inden den 1. januar 1997 på grundlag af det i stk. 1 nævnte forslag fra Kommissionen.

Artikel 21

Ophævelse

1. Forordning nr. 117/66/EØF, (EØF) nr. 516/72 og (EØF) nr. 517/72 ophæves.

2. Henvisninger til de ophævede forordninger skal anses for henvisninger til nærværende forordning.

Artikel 22

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. juni 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

▼M1

BILAG

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB

(a)

(Kraftigt, blåt papir — A 4)

(EF-tilladelsens side 1)

(Teksten affattes på det, de eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, der udsteder EF-tilladelsen)

Nationalitetsbetegnelse (1) for den medlemsstat, der udsteder tilladelsen	Angivelse af den kompetente myndighed eller det kompetente organ

EF-TILLADELSE Nr. . . .

til international personbefordring med bus for fremmed regning

EF-tilladelsens indehaver (2) .....

.....

.....

.....

har tilladelse til på Fællesskabets område at foretage international personbefordring ad vej for fremmed regning på betingelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992, som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98 og efter de almindelige bestemmelser i denne tilladelse.

Særlige bemærkninger: .....

.....

.....

.....

.....

Denne tilladelse gælder fra den ..... til den .....

Udstedt i ..... den .....

..... (3)

(1) (B) Belgien, (DK) Danmark, (D) Tyskland, (GR) Grækenland, (E) Spanien, (F) Frankrig, (IRL) Irland, (I) Italien, (L) Luxembourg, (NL) Nederlandene, (P) Portugal, (UK) Det Forenede Kongerige, (FIN) Finland, (A) Østrig, (S) Sverige►(1), (CZ) Den Tjekkiske Republik, (EST) Estland, (CY) Cypern, (LV) Letland, (LT) Litauen, (H) Ungarn, (M) Malta, (PL) Polen, (SLO) Slovenien, (SK) Slovakiet, ◄ ►(2) (BG) Bulgarien, (RO) Rumænien. ◄

(2) Transportvirksomhedens navn eller firmanavn og fuldstændige adresse.

(3) Den udstedende myndigheds eller det udstedende organs underskrift og stempel.

►(1) A1

▼M1

►(2) M2

Almindelige bestemmelser

1. Denne tilladelse er udstedt i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992 om fælles regler for international personbefordring med bus, som ændret ved forordning (EF) nr. 11/98.

2. Denne tilladelse er udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden har hjemsted:

   — transportvirksomheden har i hjemstedsmedlemsstaten tilladelse til at udføre personbefordring med bus i form af rutekørsel, speciel rutekørsel eller lejlighedsvis kørsel

   — transportvirksomheden opfylder betingelserne i fællesskabsbestemmelserne om adgang til erhvervet personbefordring ad vej i intern og international transport

   — transportvirksomheden overholder de bestemmelser om trafiksikkerhed, som gælder for førere og køretøjer.

3. Denne tilladelse giver ret til at udføre international personbefordring med bus for fremmed regning på alle former for forbindelser på Fællesskabets område:

   — med afgangssted og bestemmelsessted i to forskellige medlemsstater med eller uden kørsel gennem en eller flere medlemsstater eller et eller flere tredjelande

   — med afgangssted i en medlemsstat og bestemmelsessted i et tredjeland og omvendt med eller uden kørsel gennem en eller flere medlemsstater eller et eller flere tredjelande

   — forbindelse mellem to tredjelande med kørsel gennem en eller flere medlemsstater

   samt tomkørsel i forbindelse med sådan befordring på betingelserne i forordning (EØF) nr. 684/92.

   I forbindelse med personbefordring fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt gælder forordning (EØF) nr. 684/92 for den strækning, der tilbagelægges i den medlemsstat, hvor passagerer tages op eller sættes af, så snart den nødvendige aftale er indgået mellem Fællesskabet og det pågældende tredjeland.

4. Denne tilladelse er personlig og kan ikke overdrages til tredjemand.

5. Denne tilladelse kan inddrages af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den er udstedt, hvis transportvirksomheden f.eks.:

   — ikke længere opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 684/92

   — har afgivet urigtige oplysninger i forbindelse med udstedelsen eller fornyelsen af tilladelsen

   — har begået en alvorlig overtrædelse eller gentagne gange har begået mindre overtrædelser af bestemmelserne om personbefordring og trafiksikkerhed, navnlig for så vidt angår køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid samt udførelse uden tilladelse af parallel eller midlertidig kørsel, jf. artikel 2, nr. 1.3, i forordning (EØF) nr. 684/92. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den transportvirksomhed, der har begået overtrædelsen, har hjemsted, kan bl.a. tage skridt til inddragelse af EF-tilladelsen eller midlertidig og/eller delvis inddragelse af de bekræftede kopier af EF-tilladelsen.

   Hvilke sanktioner der anvendes, afhænger af, hvor grov en overtrædelse indehaveren af en EF-tilladelse har begået, og af, hvor mange bekræftede kopier indehaveren har vedrørende international personbefordring.

6. Den originale EF-tilladelse opbevares af transportvirksomheden. En bekræftet kopi af tilladelsen skal befinde sig i det køretøj, hvormed der udføres international personbefordring.

7. Denne tilladelse skal på forlangende forevises kontrolpersonalet.

8. Indehaveren skal på hver enkelt medlemsstats område overholde alle gældende nationale love og administrative bestemmelser, særlig hvad angår personbefordring og færdsel.

▼M1

9. Ved rutekørsel forstås personbefordring efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved faste stoppesteder. Rutekørsel kan benyttes af alle, uanset om der eventuelt skal foretages reservation.

   Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at driftsvilkårene for kørslen tilpasses.

   Der kræves tilladelse til rutekørsel.

   Ved speciel rutekørsel forstås befordring af bestemte kategorier af passagerer, hvorved andre passagerer udelukkes, efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved faste stoppesteder.

   Speciel rutekørsel omfatter bl.a.:

   a) befordring af arbejdstagere mellem bopæl og arbejde.

   b) befordring af skoleelever og studerende mellem bopæl og uddannelsesinstitution

   c) befordring af militærpersonale og deres familier mellem bopæl og kaserneområde.

   Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at den specielle rutekørsel tilpasses efter brugernes varierende behov.

   Der kræves ikke tilladelse til speciel rutekørsel, hvis den er omfattet af en aftale mellem tilrettelæggeren og transportvirksomheden.

   Udførelse af parallel eller midlertidig kørsel, som tager sigte på samme passagerkreds som eksisterende rutekørsel, kræver tilladelse.

   Ved lejlighedsvis kørsel forstås kørsel, der ikke svarer til definitionen af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, og som bl.a. er kendetegnet ved, at der sker befordring af grupper, der er dannet på initiativ af en ordregiver eller af transportvirksomheden selv. Udførelse af parallel eller midlertidig kørsel, der kan sammenlignes med eksisterende rutekørsel, og som tager sigte på samme passagerkreds, kræver tilladelse efter proceduren i afdeling II i forordning (EØF) nr. 684/92. Sådan kørsel betragtes stadig som lejlighedsvis kørsel, selv om den udføres efter faste tidsintervaller.

   Der kræves ikke tilladelse til lejlighedsvis kørsel.